

FÄRGEN HOS ÖKNENS DJUR OCH HOS DE ARKTISKA DJUREN. 7

mycket svårt att upptäcka, när det trycker sig ned mot sanden eller mellan öknens klippor och stenar. Antiloperna äro alla mer eller mindre sandfärgade, kamelen likaledes, och detta i hög grad. Den egyptiska katten och pampaskatten äro sand- eller jordfärgade; de nyholländska känguruerna äfvenså, och den vilde hästens ursprungliga färg antages hafva varit ungefär såsom sand eller lera. Öknens foglar äro i ännu högre grad skyddade genom sina färgers öfverensstämmelse med omgifningarnas; så t. ex. ega lärkor, vaktlar, nattskärror och tranor, som äro så vanliga i Nordafrikas och Asiens öknar, allesamman sådana färger och teckningar, att de med förvånansvärd noggrannhet återgifva markens utseende i de trakter de bebo. »I öknen» — säger TRISTRAM — »hvarst hvarken träd, buskar eller en ojämn mark gifva ringaste skydd mot fienden, är en sådan öfverensstämmelse i färg med omgifningarna alldeles nödvändig; därför har ock utan undantag fjäderdrägten på ryggsidan af hvarje fogel — vare sig lärka, sångare, eller trapp — pelsen hos alla mindre däggdjur och huden hos alla ormar och ödlor en och samma, nämligen sandens egen isabellegula färg.» Efter en så utmärkt iakttagares vittnesbörd är det öfverflödigt att anföra flere bevis på skyddande färger hos öknens djur.

Nästan likaså slående exempel finna vi bland de arktiska djuren; deras hvita färger äro i sanning det allra bästa medel att dölja dem på snöfält och isberg. Isbjörnen är den enda hvita björnart som finnes, och han lefver alltid mellan snö och is. Fjällräfven, lekatten och alpharen blifva hvita